

Daniel, kapitola jedenáctá, 2. část (11:23-39)

Ladislav Hodač – www.tajemstvibible.cz

Dříve, než začneme studovat další verše 11. kapitoly, musíme si ujasnit několik věcí. Boží lid a Boží pravda má mocného nepřítele, který bojuje o svoji vlastní existenci. Protože ví, že má málo času, pronásleduje Boží lid a zastírá pravdu o velkém sporu mezi silami dobra a zla. Snaží se, co může, aby pozornost lidí odvrátil od plánu spásy člověka a tím od nebeské svatyně, ve které již od svého zmrtvýchvstání Ježíš Kristus působí jako náš velekněz.

Když v 11. kapitole studujeme podrobnosti pozemských událostí, nesmíme zapomenout, o jak dlouhé časové úseky se vlastně jedná. V knize Daniel nás Bůh seznamuje se třemi hlavními prorockými časovými úseky. Nejdelší časový úsek jsme našli v 8. kapitole. Jedná se o 2 300 večerů a jiter, tedy roků. Tento časový úsek začíná v roce 457 před Kristem vydáním třetího výnosu perského krále Artaxerxe a končí v roce 1844.

Kapitola 9. popisuje události druhého časového úseku totiž 70 týdnů let, tedy 490 roků, které byli odkrojeny z těch 2 300 let a týkali se Hebrejského národa. Toto období vyvrcholilo ukřižováním Božího Syna v roce 31 po Kristu a ukončením doby milosti pro Izraelský národ v roce 34 po Kristu ukamenováním Štěpána v době Římanů.

Jedenáctá kapitola verše 1-22 popisují v podstatě stejný časový úsek. Anděl Gabriel se teď ale nezaměřuje až tak na vnitřní záležitosti Izraelského národa, ale popisuje dějiny spíše z perspektivy vojenských a politických aktivit národů, které měli zásadní vliv na život a existenci Izraelského národa. Tyto národy o kterých se hovoří v 11. kapitole byli Peršané, Řekové a Římané.

Třetí prorocký časový úsek knihy Daniel je 1 260 roků z kapitoly 7, který nás informuje o tom, že malý roh – římský papežský systém – pronásleduje svaté Nejvyššího, tedy Boží lid, po tuto dobu. Je tedy logické se domnívat, že další verše 11. kapitoly budou popisovat aktivity malého rohu, tedy Říma papežského.

Na verše 23-45, které patří k nejtěžším v prorockých knihách, existuje přinejmenším pět výkladových názorů. Z výše uvedených důvodů budeme v tomto výkladu aplikovat tyto verše na aktivity římského Papežského systému, který je v mnoha ohledech dědicem pohanského Říma.

Daniel 11:23 ²³Skrze podvodná spojení, která uzavře, vystoupá k moci, ačkoli bude mít jen hrstku stoupenců.

Výklad Daniel 11:23

Přikláním se k názoru, že verš 23 popisuje nástup moci papežství a verše 24-30 popisují křížové výpravy středověkého papežského systému v 11. až 13. století po Kristu. Římský papežský systém – malý roh z kapitoly 7. vyrůstal z malých poměrů. V tomto verši je to

vyjádřeno větou, že bude mít jen hrstku stoupenců. Původně měl římský biskup, neboli starší sboru stejné postavení jako jakýkoliv jiný biskup v jiném městě. Postupně ale začalo město Řím z perspektivy křesťanství nabývat čím dál většího významu. Ve druhém až pátém století po Kristu se moc úřadu římského biskupa a jeho role v politických a náboženských otázkách upevňovala a rozrůstala. Kdo měl na náboženské nebo politické věci jiný názor byl pronásledován nebo odstraněn. To je studium historie samo o sobě. V letech 493, 534 a 538 po Kristu byly poraženi Vandalové, Herulové a Ostrogótové. Tři germánské kmeny které v té době stály v cestě k moci římského biskupa. To jsme již studovali v kapitole sedmé. Dějiny tohoto systému jsou plné různých diplomatických intrik a podvodných spojenectví, která tento systém udržela u moci až dodnes. Diplomacie vždy byla a je jednou z nejsilnějších zbraní Vatikánu.

Papežská moc byla dále zvětšena za dob papeže Urbana II, který vyzval v roce 1095 k první křížové výpravě s cílem tzv. osvobodit svatou zem od muslimské nadvlády. Pod jeho vedením byly zmobilizovány vojenské síly evropské šlechty. I když snahy osvobodit svatou zem od muslimské nadvlády byly nakonec neúspěšné, výrazně zvýšily papežskou prestiž ve 12. a 13. století. Mocní papeži, jako byli Alexandr III. který vládl v letech 1159-1181, Inocent III. který vládl v letech 1198-1216, Řehoř IX, který vládl 1227-1241, a Inocent IV, který byl papežem od roku 1243-1254 vládli nad církví s nadřazeností, která se snažila potvrdit právoplatnost vládnout nad císaři a králi ve světských i duchovních záležitostech. Po zbytek celého středověku soupeřili papežové o moc se světskými panovníky. Další verše hovoří o křížových válkách, které byli z perspektivy římské církve vedeny s cílem osvobodit svatou zemi ve jménu Ježíše Krista od pohanů mečem a ohněm a také pochopitelně se obohatit a získat moc.

Daniel 11:24 ²⁴Znenadání přitáhne do nejbohatších provincií a provede něco, co neprovedl nikdo z jeho otců ani z otců jeho otců. Svým stoupencům rozdělí kořist, lup a bohatství. Bude chystat úklady i proti pevnostem - ale jen načas.

Výklad Daniel 11:24

Abychom si udělali představu o tom, co se za tímto zdánlivě nevině znějícím veršem skrývá, je nutno podívat se do historie. V západní Evropě 11. století začal pod vlivem reforem a zintenzivnění náboženského života růst zájem o svatá místa. Obzvlášť o Jeruzalém. To souviselo s očekáváním konce světa a pocitu viny, že Boží hrob je v rukou muslimů, kteří navíc poutníky ve Svaté zemi ohrožují. Postupně se prosadilo přesvědčení, že ofenzivní boj za získání svatých míst a s tím související zajištění ochrany křesťanských poutníků je spravedlivý a měl by se stát povinností každého rytíře. Těchto myšlenek se ujali mnozí papežové obzvlášť Řehoř VII a jeho následovník Urban II. Hlavní hnací silou, jak už to u lidí bývá, byla ale touha po majetku a moci. Rytíři potřebovali nová léna, která mohli získat výbojem na východ, tehdy legendární, bohatstvím oplývající zem. Tažení na východ tak umožňovalo spojit poslání rytíře s nadějí na hmotné zisky. V listopadu roku 1095 svolal papež Urban II koncil do francouzského Clermontu. Na závěr sněmu pronesl strhující proslov o utrpení východních křesťanů i poutníků ze Západu a zakončil jej výzvou pomoci východním křesťanům sužovaným nevěřícími. Kromě obrany Božího hrobu měl Urban II své vlastní mocenské a církevní politické důvody. Tak vznikl popud k první křížové výpravě.

Na cestu do svaté země se vydali desetitisíce lidí. Byli to nejenom rytíři, ale především chudí lidé, kteří neměli co ztratit. Protože jim již brzy po vydání se na cestu došly potraviny, dopouštěli se tito takzvaní poustevníci drancování a zločinů proti lidskosti. Například Porýnští chudí vedení hrabětem Emmerichem z Leiningenu vyvraždili v Mohuči a jiných městech tisíce Židů. Z Lotrinska se vydala na cestu výprava vedená knězem Gottschalkem a v českých zemích postavil menší skupinu kněz jménem Volkmar, který rozpoutal pogromy také v Praze, navzdory snahám biskupa Kosmy tomu zabránit. Na uherských hranicích byly tyto výpravy rozprášeny vojskem krále Kolomana.

Křižáci pak přece jenom vtrhli do bohatých provincií Palestiny kde 7. června oblehli Jeruzalém a 15. července roku 1099 město dobyli a drtivou většinu obyvatelstva povraždili. Křižáci se doslova a do písmene brodili v krvi až po kotníky. Pojdme si teď připomenout co se tam podle záznamů očitých svědků skutečně odehrálo. „Jakmile křižáci prolomili vnější hradby a vnikli do města začali okamžitě drancovat a vraždit. Zabíjeli cele odpoledne, večer až do příštího rána. Muslimové, židé i ten nevelký počet křesťanů, kteří ve městě zůstali, byly pozabíjeni bez rozdílu s nevybíravou krutostí. Mnozí muslimové hledali útočiště v mešitě Al – aksa, kde podle očitých svědků bylo zabíjení tak obrovské: „že se naši muži brodili v krvi až po kotníky“. Podle Raymonda d’Águilers „muži jeli v krvi až po kolena a uzdy svých otěží“. Arabský historik Ibn al – Athir popisuje křižácké řádění takto: „povraždili však více než 70 000 lidí“. Podle kroniky Ibn al – Kalanisiho hledali židovští obránci města bezpečí v synagoze, ale Frankové jim ji zapálili nad hlavami a tak každého uvnitř zabili. Křižáci poté kroužili kolem hořící budovy za zpěvu Kriste mi tě zbožňujeme.“

Nedovedu si představit ani ve snu, že by laskavý, trpělivý a lidi milující Boží Syn hleděl s potěšením na zruďné řádění křižáků. Jejich skutky jasně ukazují, že jejich pánem byl satan, protože on je vrah a lhář od počátku své vzpoury proti Bohu. Ježíš by jim řekl to samé, co řekl farizeům.

Jan 8:44 Váš otec je ďábel a vy chcete plnit touhy svého otce. Od počátku to byl vrah a nestál v pravdě, protože v něm pravda není. Když mluví lež, mluví, jak je mu vlastní, neboť je lhář a otec lži.

Spousta lidí se hlásí k Bohu Otci a ke Kristu. Ovšem jejich skutky prozrazují komu ve skutečnosti slouží. Proto těmto lidem Ježíš říká: **Matouš 7:21** Ne každý, kdo mi říká ‚Pane, Pane‘, vejde do nebeského království, ale ten, kdo koná vůli mého Otce v nebesích. Místo co by Římská církev ve středověku představila pohanům Krista jako hříchy odpouštějícího a milosrdného Božího Syna, tak z něj udělala krvelačného diktátora. Není divu, že mnoho lidí s ním až do dnes nechce mít nic společného, protože tomu věří.

Římský Papežský systém ve své výzvě ke křižáckým válkám učinil něco, co bylo naprosto něčím novým, ať už v historii této instituce, nebo v dějinách všeobecně. Tedy něco, co neprovedl nikdo z jeho otců ani z otců jeho otců.

Poslední část 24 verše zní: Bude chystat úklady i proti pevnostem – ale jen načas. Tato věta není správně přeložena. V hebrejštině je zde na počátku věty použita předložka al a pak následuje podstatné jméno pevnost v množném čísle. Většina biblických překladů překládá,

že tato moc chystá úklady proti pevnostem. Správný význam ale je, že tato moc, tedy křižáci, zaměřují svoji pozornost na pevnosti, ve smyslu na svoje vlastní pevnosti. Dodnes může cestovatel který navštíví Izrael vidět na mnoha místech rozložené pevnosti, které byly vybudovány křižáky během 12. - 13. století. Křižácká pevnost u Akkonu spravovaná Angličany sloužila dokonce v letech 1918 až 1948 jako vězení pro politické vězně. Na konci 24. verše je řečeno, že stavění pevností bude trvat jen na čas, tedy krátce. Křižáci se ve svaté zemi a ve svých pevnostech udrželi přibližně jen 150 let.

Daniel 11:25-26 ²⁵Sebere sílu a odvahu a vytáhne s mohutným vojskem proti jižnímu králi. Ten proti němu postaví do boje mohutné a nesmírně početné vojsko, ale bude poražen skrze úklady nachystané proti němu. ²⁶Zahubí ho ti, kteří jedí z jeho stolu; jeho vojsko bude smeteno a mnoho mužů padne v boji.

Výklad Daniel 11:25-26

V čele muslimů, kteří v době první křížové výpravy kontrolovaly Jeruzalém stál Egyptský chalífa, tedy král jihu. Krátce po dobytí Jeruzaléma se podařilo jižnímu králi, postavit nesmírně početné vojsko se kterým chtěl porazit křižáky. Egyptská vojska vedl vezír Al – Afdal. Gottfried z Bouillonu, který vedl křižáky se dozvěděl, že egyptská armáda neočekává střet dříve než v Jeruzalémě. Chtěl využít momentu překvapení a nařídil vytáhnout muslimům vstříc. Křižácká armáda se dala na pochod jižně od Jeruzaléma směrem k Askalonu. Po cestě se jim podařilo zajmout několik Egyptských špiónů, kteří jim prozradili sílu a rozložení Egyptského vojska. Tedy ti, kteří jedí ze stolu krále jihu způsobili jeho porážku. V neděli 12. srpna dorazilo křižácké vojsko na dohled protivníka. Za rozbřesku se křižáci seskupili do tří šiků a na nepřipravené Egyptany okamžitě zaútočili. Chabý odpor byl rychle přemožen a muslimové se dali na zběsilý útěk do Askalonu. Egyptský vezír Al – Afdal se dal lodí na útěk do Egypta, zatím co křižáci zabili koho mohli. Počet mrtvých na Egyptské straně odhadli kronikáři na 12 700. Úspěch první křížové výpravy byl tímto zajištěn.

Daniel 11:27 ²⁷Oba ti králové pak s proradným srdcem zasednou k jednomu stolu. Budou si navzájem říkat lži, ale nic nezmůžou, neboť v určený čas stejně přijde konec.

Výklad Daniel 11:27

Po dobytí Jeruzaléma a vítězství nad Egyptskými vojsky krále jihu u Askalonu, začala mezi vůdčími osobnostmi křižáků tahanice o to, kdo bude vládnout nad dobytým územím. Při dobývání sice táhli všichni za jeden provaz, tedy seděli u jednoho stolu, jak říká text, ale po vítězství se začali hádat. Na politické úrovni to byl Gottfried z Bouillonu a Raimond z Toulouse. Oba chtěli být vrchními veliteli křižáckých vojsk a vládnout v dobyté Antiochii a také být králem v Jeruzalému. Gottfried z Bouillonu byl šikovnější intrikář a proto se prosadil. Nepodařilo se mu ale přisvojit si královský titul, a tak se stal alespoň „Ochráncem svatého hrobu“. Na náboženské úrovni se také rozhořel konflikt o to, kdo bude budoucím patriarchou v Jeruzalémě, tedy duchovním vůdcem. Intrikařením se prosadil Arnulf z Normandie, přestože k tomu neměl žádné předpoklady. Všechny své kritiky umlčel tím, že našel významnou relikvii, totiž skutečný kříž Ježíše Krista, jak tvrdil. Mezi ním a Gottfriedem z Bouillonu panoval neustálý nesoulad a kompetenční spory.

Daniel 11:28 ²⁸Severní král se s ohromným bohatstvím vydá zpět do své země a cestou projeví své nepřátelství proti svaté smlouvě. Teprve pak se vrátí do své země.

Výklad Daniel 11:28

Přesnější překlad tohoto verše by byl: „Vrátí se s velikým bohatstvím zpět do své země. To, co si proti svaté smlouvě předsevzal, vykoná a zase se vrátí do své země.

Daniel viděl, jak se křižácké vojsko ve službách papežství vrátí s ohromným bohatstvím zpět do své země. Gottfried z Bouillonu zůstal s přibližně třemi sty rytíři a třemi tisíci pěšáky v Jeruzalému, zatímco se velká většina křižáku vydala s kořistí zpět na cestu domů. V této době dosáhlo papežství vrcholu své moci. Když se křižácká vojska vrátila domů, byly zkušenosti získané z válek na středním východě použity proti tzv. kacířům na domácí půdě. Inocenc III, který vládl v letech 1198-1216, vyhlásil v roce 1208 válku proti tzv. Katarským, neboli Albigenským v jižní Francii. Tato válka trvala až do roku 1227, kdy Raimond z Toulouse podepsal tzv. Pařížský mír, ve kterém přísahal věrnost králi a církvi. Jako Kataři či albigenští byli nazýváni členové velkého středověkého křesťanského náboženského hnutí, které mělo nadregionální charakter. Sami členové hnutí se považovali za křesťany a tato pojmenování pro sebe nepoužívali – dostalo se jim ho zvenčí. Svými věřícími bývali označováni jako *praví křesťané* (*veri christiani*) nebo *dobří lidé* (*Bonhommes*). Od počátku byli Římskou církví vnímáni jako nebezpeční heretici a právě za účelem potlačení katarství vznikla ve 30. letech 13. století papežská inkvizice. Kataři měli svou vlastní organizaci nezávislou na strukturách římské církve, své vlastní obřady, učení a cíle. Tito lidé byly rozhodně více lidem smlouvy, než ve jménu Krista vraždící křižácká vojska. V pozdější době byli napadeni Valdenští, Husité a jiné protestantské skupiny. Smlouva o které je zde řeč, je plán spasení který byl ustanoven před stvořením světa a potvrzen Kristovou smrtí na kříži. Papežský systém stojí v přímém odporu proti plánu spasení a jeho vlivu na životy lidí. Proč to tak je jsme studovali obzvlášť v osmé kapitole.

Daniel 11:29-30 ²⁹Po jistém čase opět potáhne proti Jihu, ale podruhé to nebude tak, jako poprvé. ³⁰Přitáhne na něj loďstvo Kitejců, a bude zkrušen. Svůj hněv proto obrátí proti svaté smlouvě a při svém návratu odmění ty, kteří svatou smlouvu opustili.

Výklad Daniel 11:29-30

Zpočátku úspěšné křížové výpravy motivovaly křižáky k dalším výpravám za kořistí. V sedmé křížové výpravě na jaře roku 1249 napadli křižáci z Kypru pod vedením francouzského krále Ludvíka IX. ze svých lodí Egypt, tedy krále jihu. Po počátečních úspěších došlo roku 1250 k rozhodující bitvě, ve které bylo křižácké vojsko poraženo a Ludvík IX. byl zajat jako rukojmí. Když mu bylo potom později umožněno opustit Egypt vrátil se domů již jenom s cca. 1400 muži. Přestože byl poražen, ve zbytku svého života věrně sloužil římské církvi. Aby svoji porážku napravil, napadl se svými vojsky roku 1270 Tunis. Utržil ovšem ještě mnohem větší porážku, než předtím. Kromě toho se spousta jeho vojáků včetně něho nakazili nějakou smrtelnou nemocí které podlehl a do Francie se místo vítězné armády vrátil zástup mrtvol.

První část 30. verše je ve většině případů přeložená tak, že loďstvo Kitejců útočí na krále severu, tedy křižáky. Přesný hebrejský překlad ale je, že lodě Kitejců nejsou proti, ale naopak slouží ve prospěch křižáků. Když se v hebrejštině chce vyjádřit že nějaké vojsko táhne proti

někomu jinému, tak se použije předložka al. V textu je ale předložka bet, což se dá přeložit jako skrz, v, u, nebo s. Takže loď Kitejců, což je označení pro západní pobřeží středoziemního moře spolupracovali s křižáky. Byly to jejich lodě.

Verš třicátý hovoří dále o tom, že Římská církev obrátila svůj hněv proti svaté smlouvě tím, že zavrhl učení Svatého Písma a překroutila ho kombinací lidských, pohanských tradic. Všechny, kteří s ní spolupracovali, odměňovala různými způsoby, ať již nějakými úřady, nebo lény.

Daniel 11:31 ³¹Jeho vojska obsadí a znesvěť chrámovou pevnost, zruší každodenní oběť a vztyčí tam otřesnou ohavnost.

Výklad Daniel 11:31

Nejenom, že král severu, malý roh, neboli římská církev vedla dobovačné války, tedy byla činná politicky, ale v duchovní rovině vedla – a vede i dnes – válku proti svatyni. Text nám na první pohled neříká nic o tom, kde se tato svatyně nalézá. Hovoří se zde ale o chrámové pevnosti, neboli místu ochrany, což je správný překlad zde použitého hebrejského slova hamaoz. Nikde v knize Daniel nenajdeme výraz chrámová pevnost ve spojitosti s pozemským chrámem v Jeruzalému. Podle Daniela 8:11 tento systém zaútočí na nebeskou svatyni. To jsme již studovali. Podobnost veršů Daniel 8:11 a Daniel 11:31 naznačuje, že se musí jednat o útok na nebeskou svatyni. Za normálních okolností je pozemský chrám znesvěcen, když je do něj vnesen nějaký v náboženském slova smyslu nečistý objekt. Znesvětit nebeskou svatyni ale může člověk, když uráží, hanobí a rouhá se Bohu. Použité hebrejské slovo halal spíše než znesvěcení na tomto místě znamená rouhání.

Římská církev se rouhá nebesům neboli znesvěcuje nebeskou svatyni tím, že namlouvá obyvatelům země, že smírčí služba, kterou koná Kristus v nebeské svatyni, je pod kontrolou pozemské moci, tedy Římského papežství. Každodenní přimluvnou službu za hříchy lidí v nebeské svatyni vykonává spasitel světa Ježíš Kristus a nikoliv vojsko katolických kněží. Otřesná ohavnost, o které je zde řeč, je spojení světských a náboženských záležitostí. Jinými slovy spojení církve a státu. V dějinách křesťanství stát často podporoval církev. Tato skutečnost umožnila, že se středověké papežství vůbec mohlo vyvinout. Římská církev použila světskou moc, aby dosáhla svých mocenských cílů. Nemilosrdně pronásledovala všechny, kteří se jí postavili do cesty, například pomocí inkvizice. A tím se dostáváme k dalšímu tématu 11. kapitoly knihy Daniel, totiž pronásledování.

Daniel 11:32-35 ³²Svou úlisností svede ty, kdo porušují smlouvu; lidé znající svého Boha se mu ale statečně vzeprou. ³³Moudří lidé budou přinášet poučení mnohým, po jistou dobu však budou padat mečem, budou upalováni, zatýkáni a okrádáni. ³⁴V té době se jim dostane nepatrné pomoci, neboť se k nim připojí mnoho pokrytců. ³⁵I někteří z moudrých zakolísají, aby byli tříbeni, čištěni a běleni až do konce, který přijde v určený čas.

Výklad Daniel 11:32-35

Diplomacie, manipulace, svod, zákeřnost a úlisnost vždy byly a jsou silnou stránkou římského papežského systému, který se tváří, jako by byl křesťanský, ale není. Mnozí lidé se nechají ochotně svést, protože to vyhovuje touhám jejich neobráceného srdce. Na druhé straně ale měl

Bůh svůj lid v každé generaci. Lid, který znal svého Boha a miloval pravdu a také byl ochoten za ni zemřít. V dobách temného středověku to byli lidé jako Valdenští, Lollardi, Albigenští, Husité, Hugenoté, Anabaptisté a protestantští reformátoři Wyclef, Jan Hus, Martin Luther, Zwingli, Kalvín a jiní. Tito lidé překládali Bibli a šířili světlo pravdy o spáse člověka bez prostřednictví papežské moci po celé Evropě. Valdenští měli motto *Lux lucet in tenebris*, tedy světlo svítí v temnotách. Tito lidé, kterých nebyl svět hoden, byly papežskou mocí nemilosrdně pronásledováni a vražděni obzvláště po dobu 1260 let, tedy mezi lety 538-1798. Mnozí protestanté ale nebyli upřímní. Mnozí reformátoři odpadly od jasného učení písma a začali dělat kompromisy, včetně Luthera. Reformace nebyla dotažena do konce. Boží lid byl a bude třiben až do konce.

Daniel 11:36 ³⁶Onen král si bude dělat, co se mu zlíbí. Sám sebe vyvýší a zveličí nade všechny bohy. Povede neslýchané řeči proti Bohu bohů a bude se mu dařit, dokud se nezavrší čas hněvu, neboť se musí naplnit, co bylo rozhodnuto.

Výklad Daniel 11:36

Onen král, tedy římské papežství, si bude dělat co se mu zlíbí. Sám sebe vyvýší a zveličí nade všechny Bohy. Malý roh, neboli král severu si usurpuje nejenom pozemskou moc, ale chová se, jako by byl skutečným protihráčem pravého Boha. Nebo ještě lépe řečeno zaujímá místo a funkci Boha. Toto chování koresponduje s tím, jakým způsobem je popsán malý roh v sedmé a osmé kapitole knihy Daniel.

Daniel 7:8 Na tom rohu jsem spatřil jakoby lidské oči a ústa, jež vedla pyšné řeči.

Daniel 8:25 a díky jeho chytrosti se bude dařit bludu. Ve své nadutosti znenadání zpustoší mnohé národy, až se nakonec postaví proti Knížeti knížat, a tehdy bude bez přispění lidské ruky zničen.

Daniel 8:11 Ve svém rozmachu se postavil dokonce i proti Knížeti nebeského zástupu, když zrušil každodenní oběť a zpustošil jeho svatyni.

Také apoštol Pavel, když popisuje tento systém ve 2. Listu Tesalonickým, byl inspirován textem, který zrovna studujeme, protože používá skoro stejná slova.

2. List Tesalonickým 2:3-4 ³Nenechte se od nikoho žádným způsobem oklamat. Než ten den přijde, musí nastat odvrácení od Boha. Musí se objevit ten bezbožník a zatracenec, ⁴který se postaví na odpor a povýší se nade všechno, čemu se říká Bůh a co se uctívá. Usadí se dokonce v Božím chrámu a bude se vydávat za Boha!

Tento politicko-náboženský systém vždy prosazoval, že stojí nad všemi světskými panovníky. Mnoho císařů a králů, kteří se vzpírali jeho vůli, bylo buďto exkomunikováno, nebo bylo trestáno jinými způsoby. Známým příkladem z historie je případ ponížení německého císaře Jindřicha IV., kterého nechal papež Řehoř VII. stát roku 1077 v Canosse tři dny ve sněhu, než mu umožnil audienci.

Kdysi, před stvořením světa pýchou a vyvyšováním sebe sama vznikla v nitru cheruba Lucifera vzpoura proti Stvořiteli nebes a země.

Ezechiel 28:14-17 ¹⁴Byl jsi pomazaným cherubem, určil jsem tě za ochránce. Byl jsi na Boží svaté hoře, mezi žhoucími kameny ses procházel. ¹⁵Byl jsi dokonalý na cestách svých ode dne svého stvoření – než jsi byl shledán zlým. ¹⁶Kvůli množství tvého obchodování se tvé nitro naplnilo krutostí a zhřešil jsi. Proto jsem tě vykázal z Boží hory, cherube ochránce, tebe jsem zapudil z tvého místa mezi žhoucími kameny! ¹⁷Kvůli své kráse zpychl jsi, kvůli své nádheře jsi moudrost zahodil.

Prorok Izajáš k tomu dodává. **Izajáš 14:13-14** ¹³Říkával sis přece v srdci: "Vyšplhám se až k nebi, nad Boží hvězdy svůj trůn vyvýším, na Hoře setkávání se usadím, na svazích severních; ¹⁴vyšplhám se až do oblačných výšin, budu se rovnat s Nejvyšším."

Zdá se, že tento systém kopíruje postoje Lucifera, hlavně jeho pýchu. Ta se projevuje v tom, že mění Boží přikázání, odpouští hříchy, nechá si říkat svatý otec a chová se pod pláštěm pokory jako pán celé země. Čas Božího hněvu se nad tímto systémem završí v sedmi posledních ranách. To je mimo jiné tématem knihy Zjevení.

Daniel 11:37 ³⁷Nebude uznávat Boha svých otců ani miláčka žen, ani žádného jiného boha nebude uznávat, protože nade všechny zveličí sám sebe.

Výklad Daniel 11:37

V tomto verši se dozvídáme, že tento systém neuznává Boha svých otců. Bůh byl Bohem Abrahama, Izáka, Jákoba a dvanácti jeho synů, ze kterých Bůh dle zaslíbení udělal Izraelský národ. Když židovský národ zavrhl Božího Syna jako spasitele, zformoval Bůh skrze učedníky křesťanskou církev, která se stala nositelkou pravdy o Bohu a plánu spasení. Papežství se sice odvolává na učedníky Ježíše, tedy apoštoly a obzvláště na apoštola Petra, ovšem v realitě je tento systém anti-kristovský. Je tedy nepřátelský vůči Bohu, jinými slovy neuznává Boha, kterého učedníci milovali a byli ochotni za svoji víru v Něho jít na smrt. Papežství se odklonilo od učení apoštolů a přijalo do své církve pohanské prvky.

Dále se dozvídáme, že neuznává ani miláčka žen. Lepší překlad tohoto verše je v ČSP, tam je psáno: „Ani Bohu svých otců se nebude věnovat, ani touze žen, ani žádnému jinému bohu se nebude věnovat, neboť nadevše vyvýší sebe.“ Tento systém se tedy nebude věnovat touze žen. Dalo by se to chápat i jako touze po ženách. Touhou žen je provdat se. Je to stejná touha jakou mají i muži. Tento systém bude tedy preferovat celibát, což je forma života, která jde proti plánu našeho Stvořitele, který ustanovil manželství mezi mužem a ženou jako základ každé zdravé společnosti.

Citát z Tridentského koncilu kánon 10: „Kdo bude tvrdit, že manželství je lepší než život v nevinnosti nebo celibátu, a že kdo je ženat vede šťastnější a plnější život než ten, kdo žije v celibátu anebo je nevinný, ať je proklet.“

Zbytek verše nám opět říká, že tento systém prostě neuznává nikoho, kromě sebe sama. Přitom jenom Bůh má právo na to, být ctěn a vyvyšován protože je Stvořitel.

Daniel 11:38 (ČSP) ³⁸Na jeho místě bude ctít boha pevností a boha, kterého neznali jeho otcové; bude ctít zlatem a stříbrem i drahokamy a vzácnostmi.

Výklad Daniel 11:38

V tomto verši je použito hebrejské slovo mauzzim, které se dá přeložit jako pevnost ve smyslu vojenská pevnost. Na jiných místech se dá přeložit jako síla nebo posilovat. Jde o to, že král severu, římský Papežský systém, používal vojenskou světskou moc k prosazování svých politických a nábožensky cílů. Zatímco apoštolové, tedy otcové rané křesťanské církve, používali meč ducha, tedy Boží slovo, aby s láskou v srdci přesvědčili lidi o Božích pravdách, tak tato odpadlá církev používala a zase bude používat nátlak a pronásledování k dosažení svých cílů. Jejího boha síly, moci a válek její otcové neznali.

V knize Zjevení je římský papežský systém popsán jako nevěstka, tedy padlá žena, neboli padlá církev ověšená všemi možnými drahokamy. Je také označena jako Babylon.

Zjevení 17:4-6 ⁴Ta žena byla oblečena purpurem a šarlatem a pokryta zlatem, drahokamy a perlami. V ruce měla zlatý kalich plný ohavností a nečistoty svého smilstva ⁵a na čele měla napsané tajemné jméno: VELIKÝ BABYLON, MATKA NEVĚSTEK A OHAVNOSTÍ ZEMĚ. ⁶Takto jsem viděl tu ženu opilou krví svatých a krví Ježíšových mučedníků. Když jsem ji spatřil, strnul jsem v naprostém úžasu.

Kniha Zjevení v další kapitole popisuje ještě přesněji jakým způsobem tato církev obchodovala s králi země.

Zjevení 18:9-13 ⁹Králové země, kteří s ní smilnili a hýřili, ji budou oplakávat a budou nad ní kvílet, až uvidí dým jejího pálení. ¹⁰Pro hrůzu jejích muk zůstanou stát zdálky a řeknou: "Běda, běda, město veliké, Babylone, město mocné - tvůj ortel přišel v jedné hodině!" ¹¹I kupci země nad ní budou plakat a truchlit, neboť už nikdo nekoupí jejich zboží: ¹²náklady zlata, stříbra, drahokamů a perel; kmentu, purpuru, hedvábí a šarlátu; veškeré vonné dříví, všechno zboží ze slonoviny a všechno zboží z nejdražšího dřeva, mědi, železa i mramoru; ¹³skořici a vonné koření, voňavky, mast i kadidlo; víno, olej, mouku i pšenici; dobytek, ovce, koně i vozy; a těla i duše lidí.

Moderně řečeno, politické a ekonomická elity světa, které se všemi možnými způsoby podíleli na prosperitě a úspěchu tohoto církevního systému, budou plakat nad jeho zkázou. Kromě toho tato církev prodává tzv. svoji věrouku pomocí politického a diplomatického úsilí a tím opíjí všechny národy země. Všichni, kdo se jí postavili v minulosti a postaví v budoucnosti, zaplatí životem. Tato církev je opilá krví svatých. Zničila životy milionů lidí. O tom se ale dnes již nehovoří. Spravedlivý Bůh na to ale nezapomněl a bude tento systém soudit ve vyšetřujícím soudu, jak jsme studovali v kapitole sedmé.

Daniel 11:39 ³⁹S tímto cizím bohem ovládne nejmocnější pevnosti. Ty, kdo jej uznají, zahrne počtami, svěří jim moc nad mnohými a za odměnu jim rozdělí zem."

Výklad Daniel 11:39

Ačkoli Římská církev nikdy neměla svoji armádu, dobývala ve jménu tohoto v opravdovém křesťanství neznámého boha válek opevněná města, většinou s požehnáním mnoha tzv. svatých, včetně panny Marie, ze které tento systém udělal něco jako boha a spoluvládkyni nebes.

Ti, kteří římské církvi dobře sloužily a uznávali její dominantní postavení, byly bohatě odměněni různými úřady, nebo pozemky, nebo nějakou jinou formou. Známe je rozdělení nového světa tedy Spojených Států Amerických mezi Španělsko a Portugalsko papežem Alexandrem VI v roce 1493.

Než začneme studovat verše 40 až 45, je nutné si ujasnit některé věci. Ve verších 31 až 39 nevidíme ani náznak toho, že by nějaká moc byla schopná římskému papežství oponovat. Přesně, jak bylo prorokováno, si římská církev dělala, co chtěla a dařilo se jí po dobu 1260 roků. Jednalo se o dobu temného středověku. Apoštol Pavel varoval církve, aby neočekávala příchod Ježíše Krista za jeho života.

Ve 2. Listu Tesalonickém 2:3 napsal: „Ten den nenastane, dokud nedojde ke vzpouře proti Bohu a neobjeví se člověk nepravosti.“

Teprve po velkém odpadnutí v křesťanské církvi a dlouhém období vlády člověka nepravosti v době středověku mohli křesťané očekávat Kristův druhý příchod. Člověk nepravosti, nazývaný také „tajemství nepravosti,“ „syn zatracení“ a „ten hříšný“, představuje papežství, které – jak předpověděla prorocství – mělo vládnout 1260 let. Tedy v letech 538-1798. Teprve po uplynutí tohoto období se našla moc, která zasadila papežství tzv. smrtelnou ránu, ale jenom na čas. O koho se jedná a jak bude pokračovat boj mezi satanem a jeho pozemskými nástroji proti Bohu a Jeho lidu v době konce, je tématem následujících veršů kapitoly 11:40 až 12:3, které tvoří tematický celek.